

Ota souhlasil. Zapnul si zimník, v kterém se na rozdíl od vojenských svršků cítil trochu nesvůj, a vylezl z jeskyňky. Sotva však udělal několik kroků a rozhlédl se, leknutím zkoprněl. Nějakých deset metrů od něho, kousek od boudy, kam chodil pro dřevo, stál chlapík v mysliveckém. Zdálo se, že čeká na chvíli, kdy opustí skalní úkryt. Ota se rychle vzpamatoval. Strčil ruku do kapsy kabátu, a jakmile sevřel pažbu pistole, nabyl zase jistoty. Za sebou zaslechl šramot štěrků. Znamenalo to, že Zdeněk ho následuje.

„Pomalů,“ šeptal přes rameno. „Jestli ses před chvílí těšil na první setkání, tak už je tady. Táhle na nás kdosi kouká.“

Muž nebyl ozbrojený, neměl ani loveckou pušku, kterou hajní nosívají, a tak Ota přestal svírat pažbu pistole. Jako by tušil hrozící nebezpečí, neznámý rozpažil ruce a otáčel dlaněmi ze strany na stranu na znamení, že nemá nepřátelské úmysly. Byl o poznání starší než oni, odhadem pokročilý čtyřicátník. Nehybně vyčkávali, až se přiblíží na pár kroků.

„Jen klid, pánové, mě se nemusíte obávat,“ hlásil jim v ústrety. „Můžu se vás zeptat, co tady pohledáváte?“

Oba pozorně těkali očima po okolí. Nevypadalo to, že se nablízku skrývá někdo další. Muž se zahleděl na kapsu zimníku, v které měl Ota pistoli.

„Přišel jsem sám, v okolí není živé duše,“ řekl, jako by jim četl myšlenky.

Ota přešlápl. „Víte, máme tu jisté poslání. Jsme zástupci firmy, která zde zamýšlí obnovit těžbu. A tak si to tady prohlížíme.“

Muž se na ně díval s vlídnou ironií. „Tak obnovit těžbu, říkáte? A tady? No, podívejte, pánové, nebudeme si hrát na slepou bábu. Já jsem Čech a vlastenec, žiju tady vedle ve vsi a chci vám pomoci. Našel jsem padáky a šel ve vašich stopách od zahradnického domku až sem. Mezi náma, nejste zrovna moc opatrní. Někdo váš noční seskok viděl, a asi nebyl sám. Zrovna včera se o tom povídalo v hospodě. Ale buďte bez starostí, jsme ve vesnici samí Češi a žádná sketa vás neudá.“

„Jsou ve vesnici četníci?“ vyzvídal Ota, když pochopil, že nemá smysl se dál trapně vymlouvat.

„Jsou, ale ti podobné zkazky jednoduše pouštějí z hlavy. Přesto vám neradím, abyste se tady zdržovali dlouho.“

„Jak daleko je odsud do Plzně?“ vložil se do hovoru Zdeněk.

„Daleko, ale do Prahy je to blízko, necelých dvacet kilometrů. Když do toho šlápnete, jste za tři hodiny v Horních Počernicích. Tahle vesnice se jmenuje Nehvizdy.“

Ota se pleskl do čela. „To je nadělení, měli jsme být úplně jinde! A co železnice? Kde je nejbližší zastávka?“

„V Mstěticích, tři kilometry odtud. Leží na trati Praha–Čelákovice–Nymburk.“

„Na severu?“ ukázal pro jistotu Ota rukou, když ji vytáhl konečně z kapsy.

„Ano, přesně tam. Jiná nablízku není.“ Po krátké odmlce dodal: „Jmenuju se Šmejkal, kdyby něco. A ty padáky jsem zahrabal dobře, můžete být bez starosti, a taky jsem zlikvidoval, co po vás zbylo v domku.“

„Proč nemáte flintu, když jste hajný?“ chtěl vědět Zdeněk a nabídl mu cigaretu.

Šmejkal lačně vtáhl doušek kouře a pochválil tabák. Nálada se uvolnila.

„Hoši, tomuhle kuřivu jsme tady už odvykli. A proč nemám flintu? Hned je poznat, že jste sem spadli rovnýma nohama přímo z nebe. Kdepak, flintu mám povolenou jenom na hon, a to ještě po mně chtějí, abych vedl evidenci o každém náboji. A když nahlásím v revíru škodnou, musí tam se mnou jít četník a pak dosvědčit, na co se střílelo. Tak to tady chodí, mládenci. Můžu vám být nějak užitečný?“

„Potřeboval bych líh s octanem, při seskoku jsem si narázil palec.“ Zdeněk pozvedl postiženou nohu ovinutou celtovinou.

„Obojí vám donesu,“ slíbil hajný. „Kdy zamýšlíte jít dál? Na stanici do Mstětic vás doprovodím. Do Prahy jsou to jenom dvě stanice. A z Prahy jezdí vlak do Plzně párkrát za den. Teda jestli tam chcete...“ Když ho ujistili, že ano, pokračoval: „Stavím se navečer, to už všichni dřepí doma. Vlak jede zítra před polednem. Znáš zkratku polním úvozem, tam nikoho nepotkáme. Cesta bude schůdná, sněhu je málo, jak sami vidíte.“

Chtěli mu dát cigarety a pro děti čokoládu, ale Šmejkal odmítl.

„Rád bych dětem udělal radost, takové lahůdky dneska nejsou nikde k mání, ale bylo by to nebezpečné, děti hned všechno vyžvaní. Pár cigaret si ovšem vezmu rád, vykourím si je o samotě, ne v hospodě, to by kdekdo zavětril kvalitní tabák a vyzvídal, odkud je mám. Zkrátka všechno je postavený na hlavu a jeden aby měl oči všude.“

Když odešel, stáhli se zpátky do sluje.

„Tak vida,“ prohodil kysele Ota, „zatímco my si myslíme, že jsme unikli pozornosti, ví o nás celá vesnice. A dokonce si o nás povídají v hospodě! Když to tak vezmem kolem a kolem, nebylo by se čemu divit, kdyby nás obklíčili Němci. Teď nám nezbyvá, než se na toho člověka spolehnout.“

„Malér je, že nás vyklopili jinde,“ zlobil se Zdeněk. „Měli jsme dopadnout do lesů, daleko od osídlení, a oni nás pomalu shodí nad Prahou! No řekni, co k tomu scházelo?! Jasně že nás někdo z vesnice viděl, ten chlap šel najisto. Máme vlastně kliku, že není křivák.“

„To se ještě uvidí,“ zamumlal Ota, vytáhl pistoli a zase ji schoval v kapse. „Zavinil jsem to já. Měl jsem se za tmy pro ty padáky vrátit, není to daleko. Prozradily nás stopy. Ten chlap je přece hajný, lovec, takový umí pátrat v terénu.“

„To by nebylo nic platný, Oto, stejně nás viděli padat, tak co,“ chlácholil ho Zdeněk. „Radši toho necháme, teď musíme hlavně koukat dopředu.“

Za soumraku překvapivě Šmejkal nepřišel sám. Postrkoval před sebou mladého muže.

„Tohle je Břeťa Baumann, mlynář ze sousedních Horoušan. Je to spolehlivý člověk, jinak bych ho nepřivedl.“

Mlynář byl jen o pár let starší než oni a měl sympatickou, trochu melancholickou tvář. Vypadal spíš jako učitel nebo úředník než venkovan. Hajný na něj narazil hned po odchodu z lomu. Na otázku, co tam pohledává, se nejprve nejapně vymlouval, ale nakonec přiznal, že i on viděl výsadek a že když po něm začal pátrat, narazil na stopy v poli zrovna tak, jako před ním hajný. A protože se léta dobře znali, rychle se domluvili. Baumann se ještě stačil stavit doma, takže ani on nepřišel s prázdnou. Donesli uzené, jitrnice, buchtu, čerstvý chléb, zbytky vánočního cukroví, konvici bílé kávy a láhev jablečné pálenky.

„Na venkově se v domácnostech ještě něco sežene, zvlášť

když jsou Vánoce,“ pochvaloval si Šmejkal, když jim v kas-trolech servíroval jídlo. „Ale to neznamená, že žijeme v nad-bytku.“

Zdeňka s Otou to očividně dojalo. Nabídli jim na oplát-ku cigarety a čokoládu.

Slova se ujal Baumann: „Mám dobrého kamaráda v sou-sedních Šestajovicích, vesnici na okraji Prahy, v létě za jasného počasí byste tam dohlédli. Je to funkcionář Soko-la a ti drží pohromadě. Víím, že má různý ilegální styky. Hned zítra se za ním vypravím a domluvíím s ním přesun do Prahy. Někde vás tam ukryjou, oni už budou vědět, co a jak. Všechno se může vyřídit v několika dnech.“

„Jenže my potřebujeme do Plzně,“ namítl Zdeněk, „má-me tam záchytný bod. Ohledně Prahy nemáme žádné in-strukce.“

„To se dá zařídit. Přes kamarádovy lidi se do Plzně do-stanete spolehlivěji, než když se tam vypravíte sami. Uvě-domte si, že neznáte zdejší poměry. Doprovod a dobrá ra-da se vám vyplatí.“

Pochopili, že nepřímó naráží na jejich předchozí neopa-trnost, a proto už nic nenamítali. Zdeněk si během mly-nářova výkladu ošetřoval palec. Napustil chuchvalec vaty přineseným octanem, obalil jím prst a teprve pak si natá-hl ponožku.

„Taky potřebujete lékařské ošetření,“ poznamenal mly-nář, „jinak se noha hned tak nezahojí. A v Praze to nebu-de problém zařídit.“

Šmejkal zatím vychutnával cigaretu z egyptského tabá-ku. „Vzali bysme vás na noc k nám domů, už jsme o tom mluvili,“ vysvětloval, „ale uznali jsme, že by to bylo obou-stranně riskantní. To víte, máme rodiny. A ženské nejsou spolehlivé, přespříliš povídají, a hlavně děti všechno vy-žvaní. Bude lepší, když vydržíte tady. My se už postaráme, aby sem nikdo nevkročil.“

Ještě chvíli spolu rozmlouvali. Zdeněk s Otou se vyptávali na poměry v protektorátě, zatímco hajného s mlynářem zajímalo, co se děje v Anglii. Obě strany brzy zjistily, že mnohé odpovědi jsou vyhýbavé a opatrné. Na některé otázky nedostali venkované odpověď vůbec, takže brzo pochopili, že z těch dvou mnoho nedostanou. Odešli skoro za soumraku. Hajný se vydal přes pole do Nehvizd, mlynář mělkým úvozem s navátým starým sněhem do vzdálenějších Horoušan. Ota je vyprovodil až k posledním stromům a ještě chvíli sledoval jejich postavy v temně fialovém zimním smrákání. V nárazech větru poletoval drobný sníh. Na zpáteční cestě se zastavil u boudy a nalámal hraničku prken na celonoční otop. Vybíral proschlé dřevo z vnitřního obložení, které hořelo jasným plamenem a kouřilo méně než prkna vystavená nepohodě venku. Vadilo mu, že jejich šaty po předchozích dnech už hodně nasáklý kouřem.

Povečeřeli z donesených zásob. Když si pak zapálili cigarety, Zdeněk se zeptal: „Myslíš, že se jim dá věřit?“

Ota pokrčil rameny a dlouze vydechl. „Snad jo. Kdyby nás chtěli dostat, tak už tu byli místo domácích lahůdek Němci.“

„To není argument, třeba si dávají načas. A všiml sis, jak se vyptávali?“

„Byli zvědaví, nediv se. Kdo by na jejich místě nebyl? Ostatně my se vyptávali taky.“

Zdeněk ležel blízko ohýnku na kusu cely podložené prkny. Botu si radši z bolavé nohy zul. „Co kdybysme se teď sbalili a zmizeli? Už víme, kde je trať i nejbližší zastávka. Ty tři kilometry přes pole dolezu třeba po čtyřech. Nemá smysl tu takhle odevzdaně vyčkávat, čert nikdy nespí. Stačí, že nám to nevyšlo hned na začátku.“

Ota sledoval na pozadí plamenů jeho ostrý profil. „Právě proto, že nás vysadili jinde, musíme improvizovat, a ne se ukvapovat. Proto nás taky objevili tihle chlapi, které

jsme vůbec neměli potkat. Ostatně jaký spěch? Co pamatuju, na Silvestra jezdí míň vlaků než jindy. Ještě bysme mohli celé hodiny tvrdnout na nějaké venkovské stanici, kde bysme byli kdekomu podezřelí. Počkáme tady, vnitřní hlas mi napovídá, že ti dva nás neprásknou.“

„Moc bych si přál, aby tě nezklamal.“

Zdeněk natáhl ruku k zavazadlům. Z jedné krabice vytáhl plochý kožený kufřík a otevřel ho. Ota ho mlčky sledoval. Na mělké podložce, tvarované jako pro nějaké objemnější šperky, ležely rozložené díly automatické strojní pistole, včetně plochých zásobníků s náboji. Další sady nábojů byly uloženy v postranních pouzdrech. Zdeněk pomalými, skoro vláčnými pohyby, jako by vykonával posvátný obřad, složil navyklými pohyby zbraň a z levé strany nasadil zásobník. Suše, kovově to cvaklo jako závěrečná tečka za celou manipulací.

Když se setkal s Otovým tázavým pohledem, vysvětloval: „Jsem si takhle jistější. Kdyby se přece jen ohlásila nějaká nezvaná návštěva, přichystal bych jim na Nový rok hezké přivítání. Doporučuju ti, abys měl granáty taky po ruce. Můžou se ti hodit.“

Zdeněk položil zbraň na víko kufříku. Venku se už setmělo. Oheň plápolal krátkým jasným plamenem a sotva znatelný proužek řídkého kouře se plazil pod stropem k východu. Ota přihodil do ohně pár nalámaných kousků dřeva a s úlevným povzdechem se opřel zády o skalnatou stěnu tak, aby měl v noci výhled k okrouhlému ústí chodby. Kamarádovu úzkostlivou opatrnost zrovna nesdílel. Za ta léta, co ho znal, pochopil, že je trochu nedůvěřivý a přecitlivělý, a že proto často reaguje impulzivně. Mnozí jeho bleskurychlé reakce pokládali za výhodu, i když se někomu mohly zdát ukvapené. Ukvapený ale nikdy nebyl, obvykle se dokázal v poslední chvíli zarazit, zkrátka dovedl včas rozpoznat, kde je kritická mez.

Ota jeho pohotovost obdivoval. Kdyby se je někdo pokusil zaskočit ručními zbraněmi, stěží by odtud vyvázl živý, tím si byl jistý. Kolikrát si jen v kině při sledování westernů představoval Zdeňka v roli pistolníka a přiznával mu ne bez nadsázky, že by proti němu nikdo neměl šanci. Ani ti nejlepší by mu nestačili rychlostí a přesností zásahu. Ke Zdeňkovým střeleckým výkonům neskrývali obdiv ani instruktoři výcviku, byl prostě pro tuhle akci tím pravým mužem. Kdyby žil na Divokém západě v časech jeho největší slávy, vstoupil by do legend zrovna tak, jako nejslavnější hrdinové střeleckého umění.

„Koukej se pořádně prospat,“ uslyšel teď Zdeňka. „Do půlnoci budu hlídat já a pak se vystřídáme. Symbolicky z roku do roku.“

Ota si dal pod záda pár prken ulomených na míru, aby ho skála nestudila, a pokoušel se usnout. Bylo to marné, nedovolily mu to dojmy z uplynulých dnů ani vědomí, že je Silvestr. Před očima mu táhly vzpomínky, londýnské lokály včetně tváří známých žen a kamarádů rychle střídaly obrázky venkovských zábav u nich doma na moravské vesnici před válkou. Znenadání se ocitl v důvěrně známých místech, která před více než třemi lety opustil a jimž se v posledních dnech tak těsně přiblížil. Jak je to odsud daleko, uvažoval, kolik by to bylo vzdušnou čarou? Kdyby z těchto míst nedaleko Prahy změnili směr letu, mohl nad rodnou obcí seskočit za nějakých deset či patnáct minut. Ale kupodivu mu nebylo nic vzdálenějšího než uvažovat o tom doopravdy, uvědomoval si, že by své poslání ohrozil už tím, kdyby se v myšlenkách soustřeďoval na dávné zážitky. Proto samovolně se vynořující vidiny rychle zapudil a raději si připomněl vzdálený hukot rozbouraného moře, při kterém často usínal na výcvikové farmě na západě Skotska. Už to byla hezká řada týdnů, kdy jej slyšel naposledy. Nakonec se mu podařilo přivolat mělký, neklidný spánek.